

melse, som blev omtalt af en æret Landssthingsmand igaar fra et modsat Standpunkt, og det er den, at der ikke skal idømmes Tilleggsstraf af Krigsretten, naar den arbitrære Straf godkendes af Krigsretten. Som det nu er, kan der jo idømmes en Straf paa Grund af Infubordination, som er begaaet derved, at den Paagjældende ikke vil erkjende Straffens Rigtighed. Man maa jo erindre, at det er en enkelt Mand, der affiger den arbitrære Kjendelse, og Alle vilde dog anse det urimeligt, hvis man efter den borgerlige Lovgivning var forhindret i at gaa fra Underretten til en højere Instans. Men paa samme Tid, som jeg erkjender, at dette Lovforslag har visse Fortrin, maa jeg meget beklage, at der er nogle Bestemmelser, som jeg ikke kan gaa ind paa, og da navnlig Indførelsen af Bøiestrafpen. Bøiestrafpen er efter dette Forslag en Straf, som kan idømmes arbitrært, og det er en Straf, som man maa sige er vanærende. Naar man vil se hen til de borgerlige Straffe, er der ikke nogen Straf af den Art i vor Straffelovbog. Den er en Straf, som absolut vil blive anset for barbarisk, og som jeg derfor ikke paa nogen Maade kan gaa ind paa. Jeg maa dernæst bemærke, at den Grund, som blev anført til Forsvar for den, at man maatte erstatte Krumslutning med en intensiv Straf, kan jeg ligesaa lidt som den ærede 1ste Landssthingsmand for 2den Kreds (Gaffner) erkjende for at være rigtig. Jeg kan ikke betragte den som en intensiv Straf, som en Erstatning for Krumslutning. Jeg kan forstaa, at Militæretaten kan ønske en mere kortvarig Straf, som kan idømmes, uden at Tjenesten derved syndelig forsummes; men jeg kan ikke erkjende den Straf, som skal vare flere Dage, for en intensiv Straf. Deri er jeg, som jeg nævnte, aldeles enig med den ærede 1ste Landssthingsmand for 2den Kreds, men jeg kan ikke være enig med ham i, at det ikke er nogen pinlig Straf. Jeg kan ikke tro, at man kan føre en nogenlunde behagelig Tilværelse ved at ligge med en Lænke af en Mens Længde, hvor man, som der stod i Udlastet, dog saar fri Raadighed til at staa, sidde og ligge. Der staa imidlertid ikke, hvorpaa den Bedkommende skal staa, sidde og ligge, men det maa vel formodentlig være Gulvet eller Jorden, han skal ligge paa. Jeg kan derfor ikke Andet end anse denne Straf for tillige at være pinlig, naar en Mand bliver idømt den i 10 Dage. Jeg kan endnu mindre billige, at denne Straf skal kunne idømmes ved arbitrær Kjendelse. En Straf, som i den offentlige Mening bliver anset for meget vanærende, bør det ikke overlades en enkelt Mand at kunne idømme Soldaterne. Jeg er derfor afgjort imod, at denne Straf skal kunne bruges under almindelige Forhold. Jeg erkjender, at der kan være Nødstilfælde, hvor man kan være berettiget til at bruge en Straf, som man ellers vilde anse for aldeles forkastelig; men Anvendelsen

af denne Slags Legemsstraffe under almindelige Forhold havde jeg dog haabet, at vi skulde være fri for, naar vi fik en ny Straffelov for Militæretaten. Denne Straf vil jo desuden ubetvenden være vanskelig at udføre, naar man ikke har Arrestlokaler. Der er andetsteds blevet paastaet, at man ikke behøvede at udføre denne Straf paa Steder, hvor den Straffede var synlig for Andre; naar den skal udføres paa Steder udenfor Garnisonerne, vil det jo dog ikke altid være muligt at finde et passende Lokale at benytte til denne Straf. Jeg maa derfor erklære, at denne Straf er af en saadan Bessaffenhed, at jeg ikke vil give min Stemme til en Straffelov, hvori den findes. Jeg vil da haabe, at den almindelige Mening, dersom det lykkes at forkaste en Straffelov paa Grund heraf, vil være saa stærk, at man saa senere faar en Straffelov uden denne Straf. — Der er et Par andre Bestemmelser, som jeg ogsaa agter at søge at faae forandrede ved Ændringsforslag. Det er Bestemmelser, der nok have mindre Betydning, men som jeg, naar jeg først har besluttet mig til at stille Ændringsforslag, dog ogsaa maa søge ændrede. Den ene Bestemmelse findes i § 121; det er om Hilselighen. I det Forslag, som blev indbragt i Folkethinget, var det bestemt, at Pligten til at hilse var indskrænket til at gjælde, naar Officeren eller Underofficeren var i sort Uniform. Det er en Bestemmelse, som jeg fuldstændig kan være enig i, at naar en Militær møder en Overmand, en Foresat, saa skal han hilse denne, naar han ser dennes Uniform. Derimod kan jeg ikke gaa ind paa, at det skal være en Pligt for en Militær at hilse sin Overmand, naar denne er civilklædt. Man maa jo erindre, at der er en betydelig Forskjel paa Folks Tone til at kjende Andre, og at der er dem, som med megen Lethed kjende andre Folk, medens der ogsaa er dem, som have Banskellighed ved det. Naar hertil kommer, at den Person, som skal hilses, har Bedkommende ellers set i Uniform, og at det ikke gjør saa ringe en Forskjel paa Udseendet, at den vedkommende Foresatte nu gaar i civile Klæder, forekommer det mig meget ubilligt, at man vil forlange af den Militære, at han skal kunne kjende sin Overmand, og, saaledes som Paragrafens Ordlyd er, saa forekommer det mig, at, om end den Underordnede vil erklære, at han ikke har kjendt ham, kan det være tvivlsomt, om det anses for en tilstrækkelig Undskyldning, da der staa: „dog bør Straffen, naar Forseelsen ikke er forsætlig, den første Gang kun være Trettesættelse“. Utsaa, naar den Underordnede afgiver den Erklæring, at han ikke har kjendt Bedkommende, saa skal han dog have Trettesættelse, fordi han burde have kjendt ham. Dertil kommer, at der kan være nogle Leiligheder, hvor der er saamange Mennesker, der passerer paa samme Sted, at det vil være en fuldstændig Pine for den underordnede Militær, naar han fordes der, bestaaende at skulle have Die paa ethvert Menneske